

עדנה פינרו
נכגשה עם ששת
המצחיקים שזכו
בפרס מיוחד בקאו
על הסרט
משמעות החיים
לפי מונטי פייתון,
היחיד שהפגין
הומור ומקוריות

חבורת מונטי פייתון: טרי גונס, ג'ון קליז, גיליאם גרהם צ'סמן, אריק אייזל ומייקל סאלין יוצאים לציד נמרים

ג'ון קליז וגרהם צ'סמן מיילדים בעזרת מכונה זה לא עניינו של האב - הוא לא מעורב!

המלון של פולטי. אחר-כך בא הגיל שבו לא נותר אלא להנות מן הולילה, סצינה, שאפילו הזלילה הגדולה היא מישחקי-לדים צנוע ומעודן לידה. אפשר, אולי, לקבוע שזו הפעם הראשונה שאדם ממש מתפוצץ על המסך מרוב אוכל. ואם לא די בכל אלה, הרי גם מלאך-המוות, במדיו הרישמיים, ממש לפי תיאורי ברגמן ודראיאר, מופיע בבתים של בורגניס מפונקים. את כל ההזיות המטרופות הללו על משמעות החיים, קושרות כמה סצינות שבהן נראים רגים באקוראיו, שראשם ראשי החבורה, והם מחליפים ביניהם חוות-דעות על מצב העולם. כדי שהקהל לא ישכח היכן הוא נמצא, מופיע אחר מן הפייטונים בשמילה, כשהוא מחופש לקריינית-טלוויזיה, ומכריז מתי מתחיל הסרט, מתי הוא מסתיים, ומה צריכות להיות מסקנותיו הסופיות. למראה פרץ הדימיון הזה אפילו האנשים המכוברים והרציניים שנמנו עם צוות-השופטים של פסטיבל קאן לא יכלו להתאפק, והעניקו לסרט פרס מיוחד. בחגיגות שקרמו לטקס הענקת הפרס (מה החוכמה לחגוג אחרים נכחה גם כתבת העולם הזה, עדנה פינרו.

צוחקים ברצינות

ירוחת צהריים עם מונטי פייתון. כל אחד מן השישה יושב בראש שולחן, כשמסביבו לוטשים עיניים ומכוונים רשמיקול. מדי פעם משנראה כי יבש המעיין, מחליפים הכוכבים את מקומותיהם. כך ניתנת ההזדמנות לנבחרי

המצאה ורופת המצאה. אם ישנם צופים, שאינם יודעים אם להתפקע מצחוק או להקיא, אם להתפעל מן הרעיונות או לשלוח מיכתב-מחאה לצנזורה על שהתירה להקרין את הסרט - הרי זה בריוק מה שרצתה החבורה להשיג. סצינת הפתיחה מלמדת על הצפוי בסרט: בנק לונדוני ותיק ושמרני, המאוייש בפקידים שלא היו מכישים את סיפוריו של צ'רלס דיקנס, הופך לפתע לספינת-מיפרש של שודדים, הנעה אל צידו השני של האוקיאנוס, שם היא תוקפת בשף-קצף את הכורסה האמריקאית. ארנות-מישרדים הופכים לתותחים, מטריות לחרבות, והישישים ששים אלי קרב, כאילו היו אוסף חיילי קפטן בלאר. כך מכה האימפריה באלה שגולו ממנה את השליטה על העולם. מכאן והלאה, כדרכם של מונטי פייתון, מוסיפים וזורמים הפרקים השונים, כל אחד עצמאי, וכולם מתקשרים יחד ברך מוזרה: סצינת לידה, שבה דוקטור ג'ון קליז מנף סכינקצבים; פועל קאתולי המבשר לצאצאיו המרובים, שהוא מוסר אותם למעבדות לניסויים רפואיים, מפני שאין לו אפשרות לכלכל אותם, וכולם שרים ביחד, על פילאי האמונה המקדשת כל זרע; פנימיה של בני-טובים, שבה מרגימים פרופסור קליז ורעייתו את מיגוון שיטות ההתעללות המודרניות; שדה-הקרב, שבו מתרסקת יחידה שלמה לרסיסים, תוך כדי ויכוחים על גינוני-טקס; פרק על מילחמות קולוניאליות, שבהן קציני בריטי קרמוג קובע בתימהון שנמר אכל את רגלו כלילה, וטבח הרדי של ילדים. את גיל-הבניים מסמל מלוני-נופש המזכיר את

סרט
הטורר

כל מי שלא ראה את סירטה האחרון של חבורת מונטי פייתון, משמעות החיים, לא ראה את החבורה בשיא השתוללותה. מעולם לא

מישכחה
מרובת ילדים

צר לי, אבל סגרו את המיפעל. אין עוד עבודה. אנחנו מושטי-רגל. לא נותרה לי שום ברירה, אלא למסור אתכם. ילדי, למעבדות לניסויים מדעיים. אל תתרעמו, חבל על המאמץ. אין ברירה אחרת. הכנסיה הקאתו-לית אשמה, כי לא הרשתה לי לשים את אחד מאותם הדברים הקטנים מגומי... אני מודה, הם עשו נסים ונפלאות בזמנו. בכנסיה הזאת, הם שמרו על ההוד וההדר, על המיס-תורין של הכנסיה הרומית ועל קדושת הבר-כה האחרונה ועל האיחוד של השילוש הקדוש. אבל אילו הרשו לי לשים אחד מאו-תם דברים קטנים מגומי על הפין שלי, לא היינו עתה בבוץ הזה... אחד הילדים: אולי תוריד לך את האשכיס!"

האב הדואב: זה לא כל-כך משוט. נייג'ל, האל הטוב יודע הכל, הוא מייד היה מבחין בתכסיס זל שכוה. הרי מה שאנו עושים לעצמנו, אנו מעללים לו."

הילד: יכולת להעמיד פנים שזה מיקרה. האב הדואב: לא יתכן, ילדים, אני יודע שאתם רוצים לעזור, אבל האמינו לי, החלטתי נחושה, השבתי על זה הרבה זמן. כולכם נשלחים לניסויים רפואיים."

ג'ון קליז ומישפחתו מרובת הילדים. אני קאתולי ישר ואיני נכזבו זרע יקר"

בי מישפחה מרובת-ילדים (27 במספר) לחזור הביתה אחרי יום עמל קשה בבית-החרושת ופונה אל בני ביתו. יקרי,